N°. 14.

A°. 1835.

MAANDAG DEN 16den FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 12 *Februarij* 1835.

(9466) Alzoo JAMES ROBERTSON, in qualiteit als Gemagtigde van de Erven ALEXANDER CAMERON, dewelke zijn Eigenaren van de binnen deze Kolonie gelegene Plantaadje *John*, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavin *Eva* met hare kinderen *Elisabeth*, *Sophia*, *Margaretha* en *Alexander*, van gemelde Plantaadje af-, en ten name van ALEXANDER MAC INTOSCH, over te schrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren op te roepen, alle degenen welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 12 *Februarij* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen van den 7 dezer, N°. 167/150, is tot ROOIMEESTER der Erven aan *Paramaribo*, benoemd en aangesteld, HENDRIK HELMUTH HIEMCKE.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 13 *Februarij* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen van den 12 dezer, N°. 187/167, is aan SOPHIA VAN DER KAMP, Echtgenoote van JOHAN CHRISTOPH TREHEEN, admissie verleend tot den verkoop van *Rum* en *Dram*, in het door haar bewoond wordend Huis aan de *Saramaccastraat*, Wijk L^t. D. N°. 545.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 13 *Februarij* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van heden, N°. 193/173, is den 1sten Commies, ABRAHAM HALBERSTADT, van en met dien dag, in zijne Ambtsbetrekkingen geschorst geworden.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den* 12 *Februarij* 1835.

Heden zijn in ondertrouw opgenomen: JOHAN HENDRIK LOHMANN *jongman*, geboren in het Graafschap *Bentheim* en ELISABETH ESSER *jongedochter*, geboren alhier, beiden alhier woonachtig.

In kennisse van mij,
De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
A. P. TIRION,
2de *Commies*.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 10 December.

In een onzer dagbladen vindt men de volgende nadere bijzonderheden wegens het gebeurde te Tripoli met de Fransche brik *le Palinure*.

De burgeroorlog, waardoor nog op dit oogenblik de Barbarijsche staat Tripoli geteisterd wordt, heeft bij de aftreding van den ouden Pacha Jousouf, die zijn gezag aan zijnen zoon Sidi-Ali afstond, zijnen oorsprong genomen. Er ontstond dadelijk een opstand tegen dien nieuwen beheerscher. De Engelschen hebben in dat land grooten invloed. Hun consul-generaal heeft voor de opstandelingen partij getrokken, hen van oorlogsbehoeften voorzien, die zijne regering met handelsvaartuigen uit Malta deed aanvoeren, en op die wijze het vuur des burgeroorlogs gevoed.

Onze consul heeft op eene lijnregt strijdige wijze gehandeld, door Sidi-Ali tegen zijne beide neven, welke hem eenen hardnekkigen oorlog aandoen, te ondersteunen. Die Pacha is onlangs door de Porte in zijn gezag op eene plegtige wijze bevestigd; maar desniettemin is de engelsche consul met het ondersteunen der opstandelingen voortgegaan. Hij heeft daarenboven de aankomende handelsvaartuigen naast de Engelsche korvet doen ankeren, en door het verleenen van gunstbewijzen derzelver kapiteinen overgehaald, om hunne koopwaren, niet in de stad, maar in hare nabijheid, te ontschepen. Deze maatregelen nu, die met de inzigten der fransche regering zoo strijdig waren, hebben den bevelhebber van den *Palinure*, die op dezelfde reede geankerd was, bewogen, om, na gemeen overleg met den consul-generaal van Frankrijk, die tevens zaakgelastigde van Oostenrijk is, een voor Tripoli aangekomen handelsvaartuig onder de bescherming van Frankrijk te stellen; de fransche bevelhebber zond eenen brief aan den bevelhebber der opstandelingen, ten einde hem met zijne voornemens bekend te maken, indien hij een enkel kanonschot op het koopvaardijschip deed rigten. Die bevelhebber sloeg deze waarschuwing in den wind, en begroette de Oostenrijksche handelsbrik met kanonschoten.

De brik *le Palinure* beantwoordde dit vuur uit hare batterijen, en bragt door 200 schoten met kogels en schroot de opstandelingen tot rede.

De standvastigheid van den bevelhebber van den *Palinure* verdient den hoogsten lof. Hij heeft eene met Frankrijk bevriende natie en den handel in het algemeen beschermd.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 9 December.

Blijkens de berigten uit Parijs tot den 6 December des namiddags, werden toen in de kamer der Afgevaardigden de den vorigen dag aangevangene beraadslagingen voortgezet, en begonnen zij meer en meer van eenen belangrijken aard te worden. Er is daaraan namelijk zulk eenen loop gegeven, dat er eene beslissing volgen moet, die *of* het tegenwoordig ministerie in deszelfs gezag zal bevestigen, *of* deszelfs aftreding onvermijdelijk zal maken. De voorzitter der kamer *Dupin*, die, als hoofd der zoogenaamde *derde partij*, thans eene vijandelijke houding tegen het ministerie heeft aangenomen, heeft namelijk voorgesteld, om de beraadslagingen te eindigen met het nemen van het besluit, dat de kamer *zich gedragende aan haar adres van antwoord*, tot de orde van den dag overgaat. Daar nu dat adres, sinds de daaraan gegevene uitleggingen, als eene verklaring niet slechts tegen het staatkundig stelsel, maar zelfs tegen de personen der ministers kan worden aangemerkt zou de aanneming van het voorstel des Heeren *Dupin* met eene openlijke afkeuring van hun gedrag gelijk staan. Van de zijde van het ministerie wil men daarentegen trachten, om de meerderheid der afgevaardigden te bewegen tot het nemen van het besluit, dat de kamer met de door het ministerie gegevene ophelderingen en gevolgde staatkunde te vreden is. Aan welke zijde de meerderheid zich scharen zal, blijft onzeker; en zulks te meer, omdat de derde partij in de kamer uit afgevaardigden is zamengesteld, die vroeger gewoonlijk voor het ministerie stemden, maar in den laatsten tijd, ter zake van het maken van bezuinigingen, van het verleenen der amnestie, van het erkennen der Noord-Amerikaansche schuld en dergelijke punten, een ander gevoelen, dan dat van het bestuur hebben omhelsd. Ook is waarschijnlijk door de jongste ministeriele wisselingen, de eigenliefde van velen gekwetst.

Na de redevoering van den minister *Thiers* in de zitting van den 5den hebben drie leden van het driedaagsche ministerie des Hertogs van Bassano, de Heeren *Passy*, *Charles Dupin* en *Teste*, over de oorzaken hunner aftreding het woord gevoerd. De Heer *Passy* heeft beweerd, dat hij zich door den minister *Persil* enkel tot de aanneming van den ministerpost heeft laten overhalen, omdat deze hem het gevaar van eenen volksoploop te Parijs, bij eene langere onzekerheid omtrent het bestuur, als zeer dreigend had afgeschilderd. Alle drie de zoo even genoemde afgetredene ministers gaven in meer of minder duidelijke bewoordingen te kennen, dat ook de wijze van beraadslaging in den raad van ministers (dat is de onmiddelijke deelneming daaraan door den Koning) tot hun besluit, om af te treden had bijgedragen.

MENGELINGEN.

MINISTERS EN MINISTERIE.

In Engeland is onlangs het ministerie weder veranderd en bijna gelijktijdig ook in Frankrijk. Of deze gebeurtenissen in beide landen, te voren meestal openbare vijanden, nu sedert eenigen tijd verbondelingen met elkander eenig verband hebben, ligt in het duistere. Evenzeens is het twijfelachtig, wat tot die verandering aanleiding gegeven hebbe. Almede behoort het tot de staatsgeheimen, hoe eigenlijk dat bedanken van ministers toegaat, of zij geheel vrijwillig van hunne aanzienlijke posten aftreden, dan of zij er half toe gedwongen worden. Wanneer zoo terstond en gereedelijk het verzochte ontslag wordt aangenomen, zou men wel het laatste

vermoeden. Zeker is het ondertusschen, dat eene zoodanige verandering, al is het slechts van eenige leden, voor eene gebeurtenis van het hoogste gewigt gerekend moet worden, en doorgaans ook niet zonder groote veranderingen, somtijds niet zonder eene geheele omkeering van het staatkundig systema blijft. Nu het ministerie *Grey* (zoo als men spreekt) en het ministerie *Soult* gevallen is, ontstaan er in de politieke kringen terstond eene menigte vragen en gissingen aangaande den geest van het binnenlandsch en buitenlandsch bestuur, waardoor de nieuwe opvolgers bezield zullen worden. De onderscheiden partijen worden met nieuwe hoop of vrees vervuld, naarmate zij gelooven, dat het veranderde personeel in het ministerie meer of minder met hare belangen of politieke denkbeelden zal overeenstemmen.

Men ziet in alle die gevallen, dat de staatsaangelegenheden grootendeels afhangen van de denkwijze of het personeel karakter der ministers, en wel voornamelijk van den eersten minister, zoo als *Grey* en *Soult* laatstelijk in de genoemde landen waren. Het schijnt zelfs, dat meer het ministerie dan de Koning het land regeert; want schoon de Koning dezelfde blijft, ondergaat veeltijds het bestuur van zaken met de zamenstelling van een nieuw ministerie geene geringe verandering, als of de Koning geene vaste beginselen van staatkunde had, maar dezelve liet afhangen van zijne ministers; iets, dat zekerlijk voor de Koninklijke waardigheid geen zeer vereerend denkbeeld inboezemt, als diende zij enkel voor figurant, of om de orders te onderteekenen, die haar in den smaak der ministers worden voorgelegd. Anders zou er onder de regering van denzelfden Koning meer eenheid van staatsbeginselen moeten plaats hebben, en niet telkens, als de eerste minister aftreedt, in vele opzigten het staatkundig plan veranderen. — *Wellington* en *Grey* waren groote antagonisten. De een bij voorbeeld hield met Don *Miguel*, de ander met Don *Pedro*. De een was tegen binnenlandsche hervormingen, de ander een voorstander van dezelve. — Maar wat was nu de Koning, onder wiens regering beide die, zoo verschillend werkende mannen aan het hoofd van het ministerie gestaan hebben? Voor den eenen zoo wel als voor den anderen, heeft hij de bevelschriften van uitvoering aan land- en zeemagt enz., in der tijd onderteekend. Het nieuw aangesteld ministerie zal waarschijnlijk niet in alle deelen dezelfde maatregelen volgen als het voorgaande. De Koning zal insgelijks daarvan weder afwijken, en de nieuwe wetten van de nieuwe Heeren moeten bekrachtigen. Moet men dan hieruit niet besluiten, dat de Koning alleen ziet door het oog van zijne ministers?

Ondertusschen geschiedt alles, hoe tegenstrijdig en verkeerd ook, in naam van Zijne Majesteit. Als deze haar zegel er op gezet heeft, kunnen de ministers zich daarmede verantwoorden. Men moge voor het overige praten van de verantwoordelijkheid der ministers: deze is slechts eene hersenschim, zoo lang er geene goede wetten bestaan, die deze verantwoordelijkheid regelen. Behoort dan de Koning te verantwoorden al hetgeen zijne dienaars op zijne orders uitvoeren, gelijk ieder heer of meester aansprakelijk blijft voor het gedrag van zijne knechten, zoo lang deze naar zijne bevelen of op zijnen naam te werk gaan? Neen! want het is eene aangenomen stelling, inzonderheid in eenen constitutionelen regeringsvorm, dat de persoon des Konings, onschendbaar en onfeilbaar geacht wordende, tot geenerhande verantwoording geroepen kan worden. Dus bestaat eigenlijk bij de regering nergens eenige verantwoordelijkheid voor de natie of derzelver vertegenwoordigers noch bij de ministers noch bij den Koning. Dit een en ander zijn nog zeer duistere en moeijelijk op te lossen politieke vraagstukken, zoo lang de Koning of het opperhoofd van den staat voor onschendbaar gehouden wordt, en dus straffeloos kan handelen; en zoo lang de aan- en afstelling van ministers uitsluitend tot zijne attributen behoort, zonder dat de verantwoordelijkheid van deze geregeld is.

Maar zou niet grootendeels of geheel in dezen, het ingewikkelde en onoplosbare wegvallen, indien de ministers, door de volksvertegenwoordigers gekozen, bij gevolg ook tot verantwoording geroepen en des noods afgezet konden worden? Dit is het gevoelen van sommigen, maar schijnt ons toe aan groote en gewigtige bedenkingen onderhevig te zijn.

Iets anders is het, naar ons inzien, de verantwoordelijkheid der ministers behoorlijk bij de wet te regelen. Het is toch in alles ten klaarste blijkbaar, dat er, niettegenstaande de beste grondwetten, altoos verbazend veel afhankelijk blijft, niet alleen van de personele hoedanigheden van den troonbekleeder, maar ook van die der ministers, die het naast den troon omringen.

Voor de regeling der verantwoordelijkheid bij de wet, kunnen de volgende redenen bijgebragt worden:

1°. Het zoude een vaster verband van overeenstemming leggen tusschen de wetgevende en uitvoerende magt of tusschen de vergadering der vertegenwoordigers en het gouvernement, tusschen het parlement en het ministerie, welke beide ligchamen nu vaak tegen elkander overstaan als of zij niet zoo zeer de algemeene belangen, als wel afzonderlijke hadden te behartigen.

2°. Voor de ministers zelve was het eene wenschelijke zaak; voor eerlijke ministers namelijk. Alleen aan den Koning verbonden, die hunne benoemingen en ontslag in zijne handen heeft, vallen zij soms in eene te zware verzoeking, om niet de koninklijke gunst boven het algemeene welzijn te bedoelen, om niet meer te zorgen voor de regten van den troon dan voor die van het volk. Van hier worden zij meermalen reeds voorhands met dit wantrouwen bezwaard, en schijnt men naauwelijks te kunnen gelooven, dat een minister, wiens geheele waardigheid alleen van den Koning afhangt, een getrouw dienaar van den staat, een even opregte volksvriend als Koningsgezinde kan zijn en blijven, hoe eerlijk en goed hij het van den beginne ook meenen moge. Want hoe zal hij het maken, in gevallen dat de Vorst, naar zijne inzigten, dwaalt en verkeerde maatregelen wil doorzetten? Zal hij den Koning vrij genoeg kunnen en durven tegenspreken, waarmede deszelfs ongenade en zijne geheele val kan gemoeid zijn? Zal hij de koninklijke gunst aan zijne betere overtuiging opofferen, of de laatste aan de eerste? Welk eene moeijelijke proef voor een regtschapen gemoed! Van hier is het, dat men bezwaarlijk in zulke gevallen, die toch zeer gebeurelijk zijn, waaraan de rampen of nadeelen van een verkeerd bestuur geweten worden; van hier, dat zij des te heviger in het openbaar worden aangevallen en gegispt, naarmate de onschendbaarheid van hunnen aansteller algemeener geloofd wordt. Maar deze excellente staatspersonen zouden het van dien kant veel geruster hebben, rijkelijker met het algemeen vertrouwen begunstigd worden, en vrijer in hunne raadgevingen en handelingen zijn, indien zij, als gemeld, verantwoordelijk waren.

3°. Zelfs zou de constitutionele Koning hierbij winnen. Vrij zeker mogt hij verwachten, dat geene dan bekwame, en met het vertrouwen van het verstandigste gedeelte der natie voorziene dienaars den post zouden aannemen. Bijaldien de keuze al eens min gelukkig mogt uitvallen stond altoos meer de weg open, om de bezwaren van ongeschiktheid tegen den eenen of anderen der aangestelden in te brengen, die, gegrond bevonden zijnde, geenszins onherstelbaar geacht konden worden. — Gemakkelijker en opregter ook zou de Vorst omtrent den nationalen geest en belangen ingelicht worden, door tusschenkomst der ministers, die in de naauwste gemeenschap stonden, zoo wel met de vergadering der afgevaardigden, als met den troon. — Tusschen beiden kon alsdan eene bestendiger correspondentie en eenpariger zamenwerking plaats hebben, dan wanneer de ministers in hunne hooge bediening alleen van den Koning afhankelijk of voor denzelven verantwoordelijk waren. In het kort, de wetgevende kamers en het uitvoerend bewind zouden in het andere geval, meer als een geheel of als een ligchaam beschouwd, gelijkerhand kunnen werkzaam zijn ten algemeenen beste.

Het is niet te vreezen, dat hiermede aan de koninklijke waardigheid te kort gedaan zou worden. In tegendeel, hoe naauwer dezelve vereenigd is met de volksregten en belangen, hoe bevalliger en luisterrijker zij in het oog der natie zich vertoonen zal, en hoe gewilliger hare verordeningen opgevolgd zullen worden.

ADVERTISSEMENTEN.

☞ ALGEMEENE VERGADERING van het DEPARTEMENT *PARAMARIBO*, der MAATSCHAPPIJ: *TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN*, op HEDEN den 16den Februarij 1835, des avonds ten 7½ uur, in de zaal van de Loge CONCORDIA.

VOORLEZING: Mr. H. R. HAIJUNGA.

BALLOTAGE: De Heeren C. G. FRENCKEL en A. F. GERDEMAN.

(9493). Worden bij *publieke inschrijving* aan den meestbiedende, (mits goedgekeurd wordende) te Koop aangeboden van Plantagie *Beudelust*; 17 Balen SCHOONE KATOEN, 2 dito VUILE en een dito GEELE, de inschrijvings-billetten zullen tot Dingsdag den 17 dezer ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen, wanneer deselven des morgens om *negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, zullen worden geopend.

De Katoen zal, van den 14den dezer in 's Lands Waag ter besigtiging liggen.

Paramaribo den 13 *Februarij* 1835.

WENTHOLT c. s. Seq.

(7027) Men verlangt op een Etablissement: een Adsistent in het *Genees- en Heelkundige* vak, bewijzen van goed gedrag kunnende aanwijzen, kan over een goede Salaris, Huisvesting en Kost, disponeren. Iemand hierop reflecteerende, gelieve zich onder Litt. V, ter dezer Drukkerij, aan te melden.

Paramaribo den 15 *Februarij* 1835.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 11 dezer, de Nederlandsche Kustvaarder *Bassleberry*, Kapt. F. GREGORY, van de Caribie: Passagiers: 4 Kanonniers, zijnde het Detachement Artillerie van die post.

Den 13, de Nederlandsche Kustvaarder *Nes*, Kapt. J. R. TAYLOR, binnenkomende van *Saramacca*.

UITGEKLAARD.

Den 11, de Noord-Amerik. Brik *Argile*, Kapt. M. A. PARSONS, naar *Glouchester*: lading 202 vaten Malassie.

Den 12, het Schip *de Zorgvuldigheid*, Kapt. J. J. BROUWER naar lading: 344 vaten Suiker, 52 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen, 10 vaten Rum, 3 vaten Gomma en 450 bossen Kwassiehout.

Den 13, het Schip *Suriname*, Kapitein L. J. LUIJTJES; lading: 280 vaten Suiker en 27 balen schoone Katoen. — Beiden naar *Amsterdam*.

Den 14, het Schip *de Noord*, Kapitein J. A. WEIJERBUSCH, naar *Rotterdam*, lading: 218 vaten Suiker, 28 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de ERVEN J. BRINK.